

[Prima Pagină](#) > ... > [Căutarea Unui Practician În Domeniul Dreptului](#) > [Tipuri de Profesii Juridice](#) > [Austria](#)

Tipuri de profesii juridice

Conținut furnizat de
Austria

Austria

Prezenta pagină oferă o imagine de ansamblu asupra profesiilor juridice din Austria.

Profesii juridice – Introducere

În prezent (în 2023), în cadrul instanțelor de drept comun, și anume instanțele care soluționează cauze în materie civilă, penală, de dreptul muncii și de drept social, sunt angajați aproximativ 1 850 de judecători de profesie (cifră reprezentând posturi active în echivalent normă întreagă, inclusiv cele din cadrul Curții Supreme). Aproximativ 700 de practicieni din domeniul judiciar răspund de o parte semnificativă a sistemului judiciar. Există, de asemenea, aproximativ 600 de judecători de profesie care își desfășoară activitatea în instanțele de contencios administrativ.

În plus, pentru cazuri specifice se apelează la nespecialiști care își exercită activitatea în mod voluntar. În cauzele penale, din categoria nespecialiștilor fac parte judecătorii consultanți sau jurații, iar în cauzele în materie de drept comercial, al muncii și social, dar și în anumite proceduri administrative, această categorie este reprezentată de judecătorii asociați cu expertiză specializată.

Există aproximativ 480 de procurori (la nivelul anului 2023, această cifră reprezentând posturi active în echivalent normă întreagă, inclusiv în cadrul Parchetului General, dar excluzând autoritatea centrală).

În sistemul penitenciar sunt angajate 3 799 de persoane (cifră de actualitate la 1 septembrie 2019, reprezentând posturi active în echivalent normă întreagă, inclusiv membri din cadrul administrației penitenciarelor); această cifră include un număr total de 3 214 angajați cu funcție de execuție (inclusiv cei din cadrul serviciului de formare).

1. Judecătorii

Formarea și numirea judecătorilor

Cerințele pentru numirea în funcția de judecător în cadrul instanțelor de drept comun sunt: cel puțin 4 ani de experiență în domeniul juridic și promovarea examenului pentru profesia de judecător după finalizarea studiilor de drept.

O parte din experiența profesională este constituită de un stagiu în instanță cu o durată de cel puțin 7 luni (practică în instanță, cunoscută anterior sub denumirea de „an judiciar”) la care au dreptul absolvenții femeii; acest stagiu este, de asemenea, o condiție prealabilă pentru toți cei care doresc să exercite profesia de avocat sau notar. Restul cerințelor obligatorii pentru exercitarea profesiei sunt îndeplinite, de obicei, prin intermediul unui stagiu special de pregătire pentru profesia de judecător în calitate de judecător stagiar în cursul formării judiciare, însă aceste cerințe pot fi îndeplinite și prin intermediul unei alte activități în domeniul juridic, de exemplu în calitate de avocat stagiar.

Anual, aproximativ 100 de avocați stagiați participă la cursuri de formare pregătitoare. Stagiul de pregătire pentru profesia de judecător (inclusiv stagiul în instanță) durează, în principiu, 4 ani și se desfășoară în cadrul

instanțelor districtuale, al instanțelor regionale, al parchetelor, al penitenciarelor, al centrelor pentru protecția sau asistența victimelor sau la birourilor unui avocat, notar sau procuror financiar. O parte din această formare poate fi realizată, de asemenea, la Tribunalul Regional Superior, la Curtea Supremă, la Ministerul Federal al Justiției, la administrația penitenciarelor, la centrele care oferă servicii persoanelor eliberate condiționat, la asociațiile de curatelă sau la oficiile de asistență socială pentru tineret, la biroul comisarului pentru protecție jurisdicțională sau în sectorul financiar (de exemplu, în întreprinderi adecvate). Stagiul de pregătire pentru profesia de judecător se încheie cu susținerea examenului pentru funcția de judecător. În cazul persoanelor care își schimbă parcursul profesional după ce au dobândit experiență profesională în alte profesii juridice, perioada de formare se reduce în mod corespunzător. O persoană care a promovat deja examenul pentru profesia de avocat sau de notar trebuie să susțină numai un examen suplimentar, nu și examenul pentru profesia de judecător.

În urma promovării examenului pentru profesia de judecător, persoanele în cauză trebuie să își depună candidatura pentru ocuparea unui post vacant de judecător sau procuror.

Nu există niciun stagiul de pregătire pentru profesia de judecător în instanțele de contencios administrativ; cu toate acestea, judecătorii care își desfășoară activitatea în instanțe de contencios administrativ trebuie să aibă cel puțin 5 ani de experiență profesională anterioară (de exemplu, în cadrul unei autorități administrative) și nu susțin un examen.

Judecătorii instanțelor de drept comun se pot transfera la instanțele de contencios administrativ. După 5 ani de activitate în cadrul instanțelor de contencios administrativ, judecătorii instanțelor de contencios administrativ pot, de asemenea, să fie numiți judecători în cadrul instanțelor de drept comun.

Numirile în funcția de judecător sau procuror sunt făcute, de obicei, de ministrul federal al justiției. Dreptul de a face numiri este rezervat președintelui federal numai pentru anumite funcții. În schimb, judecătorii Tribunalului Administrativ Regional sunt numiți de guvernul provinciei respective. Doar cetățenii austrieci pot fi numiți în funcția de judecător sau procuror.

Statutul judecătorilor

Judecătorii numiți în cadrul instanțelor federale de drept comun și de contencios administrativ sunt funcționari federali. În afară de Legea constituțională federală [*Bundes-Verfassungsgesetz (B-VG)*], principalul temei juridic pentru formarea și statutul profesional al judecătorilor este Legea privind judecătorii și parchetele [*Richter- und Staatsanwaltschaftsdienstgesetz (RStDG)*]. Legea stabilește o serie întreagă de dispoziții (inclusiv, de exemplu, cu privire la legea în materie disciplinară și descrierea profesiei) atât pentru judecători, cât și pentru procurori.

Judecătorii numiți în cadrul tribunalelor administrative regionale (*Landesverwaltungsgerichte*) sunt funcționari publici din provincia respectivă. Statutul lor profesional este reglementat de Legea constituțională federală și de legislația provincială specifică.

Toți judecătorii de profesie sunt numiți pe o durată nelimitată și se pensionează la sfârșitul lunii în care împlinesc vârsta de 65 de ani.

În conformitate cu articolele 87 și 88 din Legea constituțională federală, judecătorii acționează în calitate de organ independent al statului atunci când interpretează legea și când pronunță hotărâri. Această independență este exprimată prin libertatea judecătorilor de a nu urma instrucțiuni (independență materială) și prin faptul că aceștia nu pot fi îndepărtați sau transferați într-o altă funcție (independență personală). Judecătorii se supun numai legii și hotărăsc pe baza propriilor convingeri juridice. De asemenea, aceștia nu au obligația de a respecta hotărârile anterioare pronunțate în chestiuni juridice similare de către o altă instanță (precedente).

Cu excepția ieșirii la pensie în urma împlinirii vârstei de pensionare prevăzute de lege, judecătorii pot fi eliberați din funcție, transferați într-o altă funcție sau scoși la pensie împotriva voinței lor numai în cazurile și în maniera prevăzute de lege și numai în urma pronunțării unei hotărâri judecătorești (articolul 88 din Legea constituțională federală).

Judecătorii beneficiază de un statut constituțional special numai în exercitarea îndatoririlor lor judiciare (atunci când desfășoară toate activitățile judiciare atribuite prin lege și în urma repartizării cauzelor), nu și în domeniul activităților de administrare a instanțelor, care sunt realizate tot de judecători. Există o excepție care se aplică în

cauzele administrative care urmează a fi instrumentate în camere sau comisii (de exemplu, repartizarea cauzelor, propuneri de numire). Altfel, judecătorii sunt obligați să respecte instrucțiunile superiorului ierarhic. Repartizarea fixă a cauzelor asigură respectarea dreptului legal la un judecător, instituit prin Constituție.

Rol și atribuții

Judecătorilor le revine responsabilitatea de a se pronunța în cauze în materie civilă și penală. În materie de drept administrativ și constituțional, aceștia au atribuții de control asupra administrației și de garant al respectării Constituției.

Răspunderea juridică

Instanța disciplinară: judecătorii care se fac vinovați de încălcarea obligațiilor profesionale și deontologice răspund în fața instanței disciplinare. Pentru judecătorii instanțelor de drept comun, instanța disciplinară funcționează pe lângă Tribunalul Regional Superior sau Curtea Supremă și este formată exclusiv din judecători. Instanța disciplinară este competentă, de asemenea, în ceea ce privește conduita necorespunzătoare a procurorilor. Aceleași reglementări disciplinare, cu câteva excepții, se aplică și judecătorilor instanțelor federale de contencios administrativ. În schimb, normele disciplinare pentru judecătorii din cadrul Tribunalului Administrativ Regional sunt prevăzute în legislația provincială relevantă.

Instanța penală: în cazul în care, atunci când se fac vinovați de o încălcare a obligațiilor profesionale, judecătorii (și procurorii) săvârșesc și o infracțiune, aceștia răspund în fața instanței penale (de exemplu, în cazul abuzului de putere).

Instanța civilă: părțile care au suferit un prejudiciu ca urmare a unui comportament ilegal sau culpabil al unui judecător (sau al unui procuror) pot introduce o cerere pentru obținerea de despăgubiri pentru pierderile cauzate, împotriva statului. În cazul faptelor săvârșite cu intenție și al neglijențelor grave, statul poate deschide o acțiune împotriva judecătorului (sau a procurorului) care se face vinovat de aceste fapte.

2. Procurorii

Structura organizatorică

Organizarea ierarhică a unui parchet corespunde, în linii mari, structurii unei instanțe.

Există un parchet pe lângă fiecare dintre cele 16 instanțe de prim grad de jurisdicție competente în materie penală. În plus, există un parchet de urmărire a infracțiunilor economice și a actelor de corupție (*Wirtschafts- und Korruptionsstaatsanwaltschaft*), care este competent pe întreg teritoriul Austriei. Există un parchet superior pe lângă fiecare instanță regională superioară și un Parchet General pe lângă Curtea Supremă. Parchetele superioare și Parchetul General se află în subordinea directă a ministrului federal al justiției.

Formarea și numirea procurorilor

Formarea procurorilor corespunde formării profesionale a judecătorilor de drept comun.

Numai cei care îndeplinesc, de asemenea, condițiile pentru numirea în funcția de judecător pot fi numiți în funcția de procuror.

La fel ca și posturile permanente de judecător, posturile permanente vacante de procuror se ocupă prin concurs public. Președintele federal are dreptul de a numi procurori, dar, ca și în cazul judecătorilor, președintele va delega dreptul de numire ministrului federal al justiției pentru majoritatea funcțiilor permanente de procuror.

Statutul procurorilor

Parchetele sunt autorități judiciare separate, dar nu independente. Acestea au o structură ierarhică și trebuie să respecte instrucțiunile primite de la parchetul superior și, în ultimă instanță, de la ministrul federal al justiției.

Există prevederi legale precise privind dreptul de a emite instrucțiuni. Instrucțiunile de la parchetele superioare și de la ministrul federal al justiției trebuie să fie emise în scris și să fie justificate. În plus, instrucțiunile primite

trebuie consemnate în dosarul cauzei penale. Înainte de a emite o instrucțiune, ministrul federal trebuie să consulte Consiliul consultativ cu privire la instrucțiuni (*Weisungsrat*). Ministrul federal al justiției este responsabil la nivel ministerial și răspunde în fața Parlamentului, fiind obligat să furnizeze informații acestuia.

În cadrul fiecărui parchet, angajații trebuie să respecte instrucțiunile date de șeful parchetului. Cu toate acestea, în cazul în care consideră că o instrucțiune contravine legii, aceștia pot solicita o instrucțiune în scris și pot solicita chiar să fie eliberați de responsabilitatea de a gestiona cauza penală respectivă.

Rol și atribuții

Parchetele sunt organe speciale, separate de instanțe. Rolul acestora este de a apăra interesul public în administrarea justiției penale. Acest lucru include coordonarea procedurilor de cercetare penală. Acestea au, de asemenea, responsabilitatea de a depune și de a prezenta actul de punere sub acuzare în cadrul procedurilor penale. Acesta este motivul pentru care parchetele sunt cunoscute și sub numele de minister public.

Procurorii sunt însărcinați cu depunerea și prezentarea actelor de punere sub acuzare atât în fața instanței regionale, cât și în fața instanțelor districtuale din circumscripția instanței regionale respective. De regulă, procurorii districtuali prezintă actul de punere sub acuzare în fața instanțelor districtuale. Aceștia sunt funcționari cu expertiză specializată, dar nu sunt obligați să dețină un grad universitar.

Parchetul de urmărire a infracțiunilor economice și a actelor de corupție are un statut special. În competența sa federală intră, în primul rând, delicturile comise de către funcționari, precum și infracțiunile economice soldate cu daune mai mari de 5 000 000 EUR. Tot în competența sa intră și infracțiunile financiare soldate cu daune de peste 5 000 000 EUR, cazurile calificate de fraudă cu contribuții sociale, cazurile calificate de comportament fraudulos care conduce la faliment (*kridatträchtiges Verhalten*), precum și, printre altele, infracțiunile care sunt prevăzute în Legea societăților comerciale pe acțiuni sau în Legea societăților comerciale cu răspundere limitată și care sunt săvârșite în cadrul unor întreprinderi având mărimea corespunzătoare (cu un capital social de cel puțin 5 000 000 EUR sau cu peste 2 000 de angajați).

Pe linie ierarhică, parchetele se află în coordonarea parchetelor superioare care funcționează pe lângă Tribunalele Regionale Superioare din Viena, Graz, Linz și Innsbruck. Pe lângă prezentarea actului de punere sub acuzare în fața Tribunalului Regional Superior, acestea răspund, de asemenea, de supravegherea tuturor parchetelor din districtul lor și sunt subordonate direct ministrului federal al justiției.

La rândul său, Parchetul General, care funcționează pe lângă Curtea Supremă, are un statut special. Acesta raportează direct ministrului federal al justiției și nu are dreptul de a emite instrucțiuni către parchete și parchetele superioare. De asemenea, nu prezintă acte de punere sub acuzare; mai degrabă, sarcina acestuia este de a sprijini Curtea Supremă. Acesta este autorizat, în principal, să introducă recursuri în anulare pentru a se asigura că legea este respectată în cauzele penale în cadrul cărora părțile nu mai au nicio (altă) posibilitate de a introduce o cale de atac. Parchetul General îndeplinește, astfel, o funcție importantă prin faptul că menține caracterul unitar al dreptului și asigură securitatea juridică în materie penală.

Răspunderea juridică

Răspunderea disciplinară, penală și civilă a procurorilor este reglementată la fel ca în cazul judecătorilor din cadrul instanțelor de drept comun.

3. Grefierii

Structura organizatorică

În Austria, grefierii (*Diplomrechtspfleger*innen*) constituie un pilon indispensabil al sistemului judiciar. În prezent, peste 80 % din toate hotărârile instanțelor de prim grad de jurisdicție în cauzele civile sunt pronunțate de un număr de peste 700 de grefieri.

Formarea grefierilor

Pot beneficia de formare profesională pentru profesia de grefier numai persoanele care au promovat examenul de absolvire a învățământului secundar sau au obținut o calificare profesională. Formarea durează 3 ani și

cuprinde activități desfășurate în instanță, inclusiv pregătirea dispozițiilor în domeniul de activitate relevant, participarea la un curs de formare general și specific domeniului de activitate și promovarea examenelor relevante. După promovarea examenului pentru profesia de grefier, cu condiția ca celelalte cerințe enumerate la articolul 3 din Legea privind grefierii (*Rechtspflegengesetz*) să fi fost îndeplinite, stagiarii obțin o diplomă eliberată de ministrul federal al justiției. Diploma trebuie să specifice domeniul de activitate. La primirea acestei diplome, stagiarul are dreptul de a desfășura activități judiciare în domeniul său de activitate de pe teritoriul federal și, prin urmare, poate lucra ca grefier.

Ulterior, președintele Tribunalului Regional Superior trebuie să stabilească instanța în care funcționarul judecătoresc respectiv va fi repartizat în calitate de grefier și, eventual, pentru ce perioadă de timp. În cadrul instanței stabilite de președinte, grefierul este repartizat de organul de conducere (președinte sau șef al instanței) într-un departament al instanței gestionat de un judecător sau, dacă este cazul, în mai multe departamente ale instanței.

Statutul grefierilor

Grefierii sunt funcționari judecătorești care au urmat o pregătire de specialitate, cărora li se poate transfera gestionarea de activități în materie civilă definite în mod specific în primul grad de jurisdicție, în temeiul articolului 87a din Legea constituțională federală a Austriei și al Legii privind grefierii. În îndeplinirea acestei atribuții, aceștia se supun numai instrucțiunilor judecătorilor competenți pentru cauza respectivă, conform sistemului de repartizare a cauzelor. Judecătorii își pot rezerva în orice moment gestionarea cauzei pentru ei înșiși sau o pot prelua. Hotărârile luate de grefieri pot fi contestate, la fel ca hotărârile judecătorilor.

În practică, grefierii își desfășoară activitatea, în cea mai mare parte, în mod independent. Nu este uzual ca judecătorii să emită instrucțiuni, acestea fiind emise extrem de rar.

Rol și atribuții

Grefierii sunt numiți în următoarele domenii de activitate:

- proceduri civile, executări silite și proceduri de insolvență (proceduri privind achitarea datoriilor);
- cauze necontencioase;
- cauze legate de cadastru și de registrul navelor;
- cauze legate de registrul societăților.

Pentru fiecare dintre aceste domenii de activitate este nevoie de o pregătire de specialitate și de o numire specială în funcția de grefier în domeniul de activitate respectiv.

Împărțirea responsabilităților între judecători și grefieri

În sfera de competență a unui grefier nu intră toate activitățile și hotărârile aferente domeniilor de activitate menționate anterior. Cauzele care intră în sfera de competență a unui grefier sunt enumerate în detaliu în Legea privind grefierii, iar limitele competenței acestora variază de la un domeniu de activitate la altul.

Legea privind grefierii stabilește sfera de competență pentru fiecare domeniu de activitate prin care se atribuie responsabilități specifice grefierilor (de exemplu, sfera de competență în cauzele privind insolvența cuprinde cauzele în materie de faliment cu care sunt sesizate instanțele districtuale). Desigur, anumite responsabilități sunt rezervate judecătorilor.

În plus, fiecare sferă de competență cuprinde, printre altele, desfășurarea de proceduri de „somație de plată”, confirmarea efectului juridic și a caracterului executoriu al hotărârilor judecătorești în domeniul de activitate respectiv, hotărârile privind cererile de asistență judiciară în cadrul procedurilor grefei și exercitarea funcțiilor oficiale pe baza unei cereri de asistență judiciară din partea unei instanțe naționale sau a unei autorități naționale.

4. Avocații

Considerații generale

Avocații sunt calificați și autorizați să reprezinte părțile în toate procedurile judiciare și extrajudiciare cu privire la

toate aspectele publice și private în fața tuturor instanțelor și autorităților publice din Austria.

Nu este necesară nicio numire oficială pentru persoanele care doresc să profeseze ca avocat în Austria; cu toate acestea, exercitarea profesiei se supune condițiilor prezentate în cele ce urmează.

Principalele temeuri juridice sunt reprezentate de: Codul avocaților [*Rechtsanwaltsordnung (RAO)*] publicat în Monitorul Oficial Imperial (RGBl.) nr. 96/1896; Statutul disciplinar al avocaților și avocaților stagieri [*Disziplinarstatut für Rechtsanwälte und Rechtsanwaltsanwärter (DSt)*], publicat în Monitorul Oficial Federal (BGBl.) nr. 474/1990; Legea federală privind onorariile avocaților [*Bundesgesetz über den Rechtsanwaltsstarif (RATG)*], publicată în BGBl. nr. 189/1969; Legea privind examenul în vederea exercitării profesiei de avocat [*Rechtsanwaltsprüfungsgesetz (RAPG)*], publicată în BGBl. nr. 556/1985; și Legea federală privind libera prestare a serviciilor, stabilirea avocaților europeni și prestarea de servicii juridice de către avocați care își desfășoară activitatea la nivel internațional în Austria [*Bundesgesetz über den freien Dienstleistungsverkehr und die Niederlassung von europäischen Rechtsanwältinnen und Rechtsanwälten sowie die Erbringung von Rechtsdienstleistungen durch international tätige Rechtsanwältinnen und Rechtsanwälte in Österreich (EIRAG)*], publicată în BGBl. I nr. 27/2000.

Condițiile pentru exercitarea profesiei

Persoanele care doresc să exercite profesia de avocat trebuie, în primul rând, să fi studiat dreptul austriac și, în al doilea rând, să dovedească faptul că au lucrat în total cel puțin 5 ani în domeniul juridic, din care cel puțin 7 luni în cadrul unei instanțe sau al unui parchet și 3 ani în cadrul unui cabinet de avocatură austriac în calitate de avocat stagiar.

Examenul în vederea exercitării profesiei de avocat, pe care candidații trebuie să îl promoveze pentru a putea profesa, poate fi susținut după un stagiu practic de 3 ani, din care cel puțin 7 luni în cadrul unei instanțe și cel puțin 2 ani în cadrul unui cabinet de avocatură. Pentru a susține examenul, candidații trebuie să participe, de asemenea, la cursurile de formare obligatorii prevăzute pentru avocații candidați de către barou.

Persoanele care îndeplinesc cerințele pot fi înscrise în lista avocaților baroului în a cărei circumscripție urmează să își desfășoare activitatea profesională.

În anumite circumstanțe, avocații străini care sunt cetățeni ai unui stat membru al Uniunii Europene, ai unui alt stat parte la Acordul privind Spațiul Economic European sau ai Elveției pot, de asemenea:

- să exercite temporar profesia de avocat în Austria;
- să solicite înscrierea pe lista avocaților baroului relevant (după susținerea unui examen de aptitudini); sau
- să își deschidă imediat un cabinet de avocatură în Austria pe baza titlului profesional obținut în țara de origine, fără a susține în prealabil un examen de aptitudini și să devină membru cu drepturi depline al baroului austriac după exercitarea efectivă și continuă a profesiei de avocat timp de 3 ani în Austria.

În anumite circumstanțe, un membru al unui barou dintr-un stat membru al GATS poate, de asemenea, să desfășoare temporar în Austria anumite activități clar definite specifice profesiei de avocat.

Răspunderea juridică

Avocații care încalcă obligațiile profesionale sau discreditează profesia răspund în fața unui consiliu disciplinar ales de baroul local. Sancțiunile pe care le poate impune consiliul disciplinar merg până la excluderea avocatului respectiv din barou. În al doilea grad de jurisdicție, asupra acestor chestiuni se pronunță Curtea Supremă în secții de patru persoane formate din doi judecători de la Curtea Supremă și doi avocați.

În plus, bineînțeles, avocații fac, de asemenea, obiectul răspunderii penale și civile.

Barourile și Asociația Națională a Barourilor din Austria

Totți avocații dintr-o anumită provincie care sunt înscrși în lista acestei provincii formează un barou (*Rechtsanwaltskammer*). Barourile sunt organisme de drept public și organisme autonome de sine stătătoare.

La nivel federal, interesele avocaților austrieci sunt reprezentate în general de Asociația Națională a Barourilor din Austria (*Österreichischer Rechtsanwaltskammertag*). Aceasta este compusă din cele nouă barouri din Austria,

iar reuniunea reprezentanților săi este alcătuită din delegați ai barourilor (<http://www.rechtsanwaelte.at/>).

5. Notarii

Considerații generale

Notarii, în calitate de organe independente și imparțiale ale justiției preventive, se află la dispoziția publicului interesat în scopul reglementării raporturilor juridice private ale acestora.

Principala sarcină a notarilor este aceea de a participa la procesul juridic și de a oferi asistență juridică populației. Notarii întocmesc acte autentice, păstrează bunuri ale terților în calitate de fiduciari, redactează înscrisuri sub semnătură privată și reprezintă părți, în principal în chestiuni necontencioase. În plus, notarilor le revine responsabilitatea de a acționa ca mandatar ai instanței în proceduri necontencioase. În special, aceștia sunt consultați în calitate de „comisari de justiție” pentru desfășurarea procedurilor judiciare.

Notarii se asigură că patrimoniul unei persoane decedate este păstrat în siguranță și transferat persoanelor îndreptățite la acesta. Întrucât pentru desfășurarea acestei activități sunt necesare cunoștințe speciale în dreptul succesoral și în domeniul procedurilor necontencioase, populația apelează în permanență la notari pentru redactarea testamentelor și, în general, pentru servicii de consiliere și de reprezentare în chestiunile succesoriale.

Deși dețin o funcție publică, notarii nu sunt funcționari publici. Notarii suportă riscul comercial aferent administrării biroului notarial, însă nu desfășoară o activitate comercială. Profesia de notar este asimilată profesiilor liberale, însă, atunci când acționează în calitate de comisari de justiție, notarii constituie organe judiciare. Activitatea de notar reprezintă o ocupație principală și nu poate fi combinată cu o activitate de avocat.

Numărul posturilor de notar și amplasarea birourilor notariale aferente pot fi modificate printr-un ordin al ministrului federal al justiției. În prezent (aprilie 2023), în Austria există 536 de posturi de notar.

Principalele temeuri juridice pentru activitatea notarială sunt cuprinse în Codul notarilor [*Notariatsordnung (NO)*], publicat în RGBl. nr. 75/1871; Legea privind actele notariale [*Notariatsaktsgesetz*], publicată în RGBl. nr. 76/1871; Legea privind tarifele notarilor [*Notariatstarifgesetz (NTG)*], publicată în BGBl. nr. 576/1973; Legea privind susținerea examenului pentru notari [*Notariatsprüfungsgesetz (NPG)*], publicată în BGBl. nr. 522/1987; Legea privind comisarii de justiție [*Gerichtskommissärsgesetz (GKG)*], publicată în BGBl. nr. 343/1970; și Legea privind tarifele notarilor în calitate de comisari de justiție [*Gerichtskommissionstarifgesetz (GKTG)*], publicată în BGBl. nr. 108/1971.

Formare

Persoanele care au absolvit studii de drept (austriac) și care doresc să practice profesia de notar trebuie să găsească un notar care să le angajeze și să le înscrie pe lista notarilor stagiați.

Înscrierea pe lista notarilor stagiați, care este ținută de Camera Notarilor competentă, este posibilă numai în cazul în care persoana în cauză a efectuat o practică de 7 luni în cadrul unei instanțe sau al unui parchet și nu a împlinit încă vârsta de 35 de ani la data primei înscrieri în lista stagiarilor.

Pentru a putea susține examenul pentru notari, notarii stagiați trebuie să urmeze cursurile obligatorii de pregătire prevăzute de Camera Notarilor.

Examenul pentru notari trebuie să fie susținut în două părți:

- prima parte a examenului poate fi susținută de notarul stagiar după 18 luni de stagi, dar nu mai târziu de sfârșitul celui de al 5-lea an de stagi; în caz contrar, numele acestuia este eliminat din lista notarilor stagiați.
- a doua parte a examenului poate fi susținută după o nouă practică de cel puțin 1 an în calitate de notar stagiar. A doua parte a examenului pentru notari trebuie să fie promovată cel târziu înainte de expirarea perioadei de stagi de 10 ani; în caz contrar, numele stagiului este eliminat din lista notarilor stagiați.

Numirea

Posturile de notar vacante sau nou-create trebuie să fie ocupate prin concurs public. Legea (articolul 6 din Codul notarilor) impune candidaților la un post de notar, printre altele:

- să fie cetățeni ai unui stat membru al UE, ai unui alt stat care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European sau ai Elveției;
- să fi absolvit studii de drept austriac;
- să fi promovat examenul de notar; și
- să fie în măsură să dovedească exercitarea timp de 7 ani a unei profesii juridice, din care cel puțin 3 ani în calitate de notar stagiar după susținerea examenului pentru notari.

Îndeplinirea acestor condiții esențiale nu conferă, totuși, dreptul de a fi numit notar. În cadrul procedurii de recrutare, candidații sunt evaluați și clasificați de către Camera Notarilor cu competență teritorială și, ulterior, de completurile de judecată ale instanței regionale competente și ale instanței regionale superioare, durata angajării efective fiind de o importanță decisivă. Camera Notarilor și cele două complete de judecată prezintă ministrului federal al justiției o listă scurtă cuprinzând trei candidați. Deși listele scurte nu sunt obligatorii, ministrul numește, în practică, numai candidații incluși în lista scurtă.

Notarul își poate exercita profesia până la data de 31 ianuarie a anului calendaristic care urmează celei de-a 70-a aniversări. Notarii nu pot fi transferați oficial în alt post de notar.

Supravegherea notarilor; răspunderea juridică

Date fiind sarcinile care le revin în calitate de redactori de înscrisuri publice și în calitate de comisari de justiție, notarii fac obiectul unei supravegheri speciale. Supravegherea notarilor intră în atribuțiile ministrului federal al justiției, ale administrației judiciare și ale camerelor notarilor.

Notarii fac obiectul unei legi disciplinare speciale. Abaterile disciplinare sunt sancționate în primă instanță de către Tribunalul Regional Superior, în calitate de instanță disciplinară pentru notari, iar în a doua instanță de Curtea Supremă, în calitate de instanță disciplinară pentru notari. Secțiunile care judecă cauzele trebuie să aibă fiecare, de asemenea, membri care sunt notari. Sancțiunile impuse de instanța disciplinară pot merge până la eliberarea din funcție. Sancțiunile pentru abateri administrative sunt aplicate de Camera Notarilor.

În afară de răspunderea disciplinară, notarii răspund și penal și civil.

Atunci când desfășoară activități în calitate de comisari de justiție, notarii sunt asimilați funcționarilor în sens penal și răspund, prin urmare, pentru așa-numitele delictе comise în exercițiul funcției, precum, în special, abuzul în serviciu. Răspunderea civilă este reglementată diferit. Atunci când desfășoară activități în calitate de comisari de justiție, notarii fac obiectul acelorasi prevederi care reglementează răspunderea judecătorilor și a procurorilor. Prin urmare, acțiunile nu pot fi introduse direct împotriva acestora de către părți, care trebuie să își direcționeze cererile de despăgubire către stat. În cazul faptelor săvârșite cu intenție și al neglijențelor grave, statul poate deschide acțiuni împotriva notarului care a săvârșit astfel de fapte. În afară de cazurile în care acționează în calitate de comisari de justiție, notarii au o răspundere civilă directă față de părți.

Uniunile notarilor, Camera Națională a Notarilor din Austria

Toți notarii care au sediul în aceeași provincie federală și notarii stagiați înscrisi în registrul notarilor stagiați al provinciei federale respective alcătuiesc o uniune a notarilor. Provinciile federale Viena, Austria Inferioară și Burgenland au o uniune a notarilor comună. Tot o uniune a notarilor comună au și provinciile federale Tirol și Vorarlberg.

Uniunii notarilor îi revine sarcina de a apăra onoarea și demnitatea profesiei și de a reprezenta interesele profesiei.

Fiecare uniune a notarilor trebuie să aleagă din rândul membrilor săi o Cameră a Notarilor. Camera Notarilor este alcătuită dintr-un notar în calitate de președinte și din alți șase notari (12 pentru Viena) și trei notari stagiați (șase pentru Viena) în calitate de membri.

Camera Națională a Notarilor din Austria ([Österreichische Notariatskammer](#)) este compusă din camerele

provinciale ale notarilor. Camera Notarilor din Austria are misiunea de a proteja drepturile și interesele profesiei de notar și de a reprezenta profesia în chestiuni care îi privesc pe notarii austrieci în ansamblu sau în chestiuni care depășesc cadrul unei singure camere a notarilor.

Linkuri utile

[Profesii juridice - Austria](#)

■ Ultima actualizare: 26/10/2023

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.